

1

Una revetlla amb traca final

Hauria d'haver estat content perquè era la revetlla de Sant Joan i perquè la mare i el pare havien organitzat una festa.

La terrassa estava guarnida amb fanalets en forma de lluna i de sol penjats dels fils dels estenedors. Al damunt de la taula hi havia safates amb canapès i ampolles de taronjada i de cola.

També hi havia bols amb patates fregides i un paquet gros embolicat amb paper de pastisseria, les coques! La mare em va dir que n'havia comprat de llardons, de pinyons i de crema. A mi la que més m'agrada és la de pinyons!

Ja us he dit que hauria d'haver estat content, però estava una mica empipat perquè els pares hi havien convidat els veïns del pis de sota, que, com era d'esperar, van venir amb el seu fill, o més ben dit, amb el «repel·lent» del seu fill, en Jergui.

Però comencem pel principi. Em dic Blai, acabo de fer vuit anys, tinc els cabells negres, la cara plena de pigues, sóc el més baixet de la classe i porto ferros a la boca. Això últim, els ferros, és el que en Jergui aprofita, quan som a l'escola, per riure's de mi davant de tots els companys de classe. Ara, també he de dir que

sóc el que treu les millors notes a dibuix i a gimnàstica.

Doncs, com us deia, aquella nit de la revetlla de Sant Joan va venir en Jergui. En realitat es diu Tomàs, però a l'escola tots li diem Jergui i no em pregunteu per què, que no ho sé.

A mi, la nit de la revetlla de Sant Joan és una de les nits que més m'agraden de tot l'any, a banda de la nit de Reis, és clar. M'agrada la revetlla de Sant Joan perquè els petards em tornen boig i m'encanta l'olor de pólvora que s'escampa pels carrers i entra per les finestres de les cases. Sabeu què vull dir, oi? Aquella olor de foc que t'impregna la roba i fa que la festa sigui més festa, i la revetlla sigui més autèntica.

Aquella nit, però, vaig descobrir que a en Jergui els petards no li agradaven gens,

que l'espantaven fins al punt de fer-lo xisclar i xisclar com un garrinet acabat de néixer. Cada cop que sentia un «booom», «paaam», «puuum», ell saltava, cridava i es tapava les orelles. Era ben poruc!

Vaig intentar fer petar els gats, els trons, les piules i les traques al més lluny possible del meu veí. Però ja sabeu que, de vegades, les forces de l'univers se't confabulen a la contra i fan que allò que volies evitar acabi succeint.

Us podeu imaginar el que va passar tot seguit? Un dels petards més grossos va esclatar al costat mateix de les vambes noves d'en Jergui, i les va deixar una mica socarrimades, bé, en realitat bastant socarrimades. Allò va ser un terrabastall. Ell, en Jergui, molt espantat, va començar a plorar desconsoladament, mentre la seva mare i el seu pare feien cara d'enfadats i els meus..., els meus pares... Ai,

els meus pares em van clavar una mirada de les seves, d'aquelles que et traspassen el pit, s'estavellen contra la paret i aleshores et reboten a la cara com si t'acabessin de donar una bona «bufa». Després em van dir, tots dos alhora:

–Blai, estàs castigat! A la teva habitació!

Vaig marxar amb el cap cot mentre sentia els plors d'en Jergui escampant-se per la terrassa i ressonant per tot el barri. Quins crits! Quina cara de desesperació que feia! Quina por que tenia!

Així és com va anar la cosa: vaig acabar castigat sense sortir de la meva habitació la nit de la revetlla de Sant Joan, mentre en Jergui es menjava els canapès i s'afartava de coca de pinyons.

Com que no em volia perdre la revetlla del tot, vaig obrir una mica la porta de l'ha-

bitació i em vaig ficar sota el llit, que és des d'on tinc la millor visió del que passa a la resta de casa.

Vaig veure passar, amunt i avall, les sabates marrons del pare, que no feia altra cosa que anar fins a l'ordinador per estar pendent de la música i de les cançons de la seva època. També vaig veure les sabates de taló de la mare, que treia més safates de canapès i més begudes a la taula i que, de tant en tant, ballava amb el pare. Vaig veure les sabates lluents de la mare d'en Jergui i també les del seu pare, que es movien nervioses per la casa, i les d'ell, les d'en Jergui, que seia tot estarrufat al meu sofà preferit mentre menjava olives farcides i remenava la meva consola. Quina ràbia que em feia!

Hi havia molt de soroll, els grans parlaven, i de fons les traques del veïnat sonaven

una rere l'altra. L'olor de la pólvora continuava escampant-se i les músiques dels terrats es barrejaven en un batibull ple de ritme. Una nit meravellosa i jo castigat sota el llit. I tot per culpa de les vambes d'en Jergui! No em vaig poder estar de cridar ben alt:

–Quina ràbia! Molta, molta i molta més ràbia!

–Molta *ràiba*? Molta més *ràiba*? No saps fer altra cosa que *quieixar-te*? –em va dir una veueta des de ben a prop.

Algú m'esbroncava! Només em faltava això, que algú m'esbronqués sota el meu propi llit.

–Que em sents? Que no saps fer altra cosa que lamentar-te? Ei!

Aquella veueta em va espantar, vaig mirar al meu voltant i estava ben sol.

–Que em sents? *Raibut!* Que ets un *raibut!*

I de sobte el vaig descobrir. Era al meu costat i saltava desesperadament per fer-se veure. Era un ésser petit, molt petit, petitíssim, rodó i pelut, molt pelut. Era tot pèl, tenia uns pèls fins i grisos per tot el cos.

2

I tu, qui ets?

Em vaig espantar, em vaig incorporar per l'ensurt i em vaig donar un cop al cap amb el somier. Havia oblidat que era sota el llit.

–Intento concentrar-me i tu vinga a *quieixar-te!* Un ja no pot pensar *tranquimal·lent!* M'estic posant *nevriós!*

–No t'entenc! Qui ets? Què fas aquí? Per què parles així? –li vaig dir a l'homenet pelut.

–Ja t’ho he dit, necessito pensar però no em *diexes*! No calles! No pares de *quieixar-te* i *quieixar-te*! Estic *nevriós*! Estic molt *nevriós*!

–Ets una mica estrany, tu! No entenc què dius, i sembla que estàs enfadat amb mi! Doncs jo també ho estic amb tu, apa!

Vaig estar-me una estona en silenci fins que no vaig poder més. Què s’havia cregut aquell petit monstre?

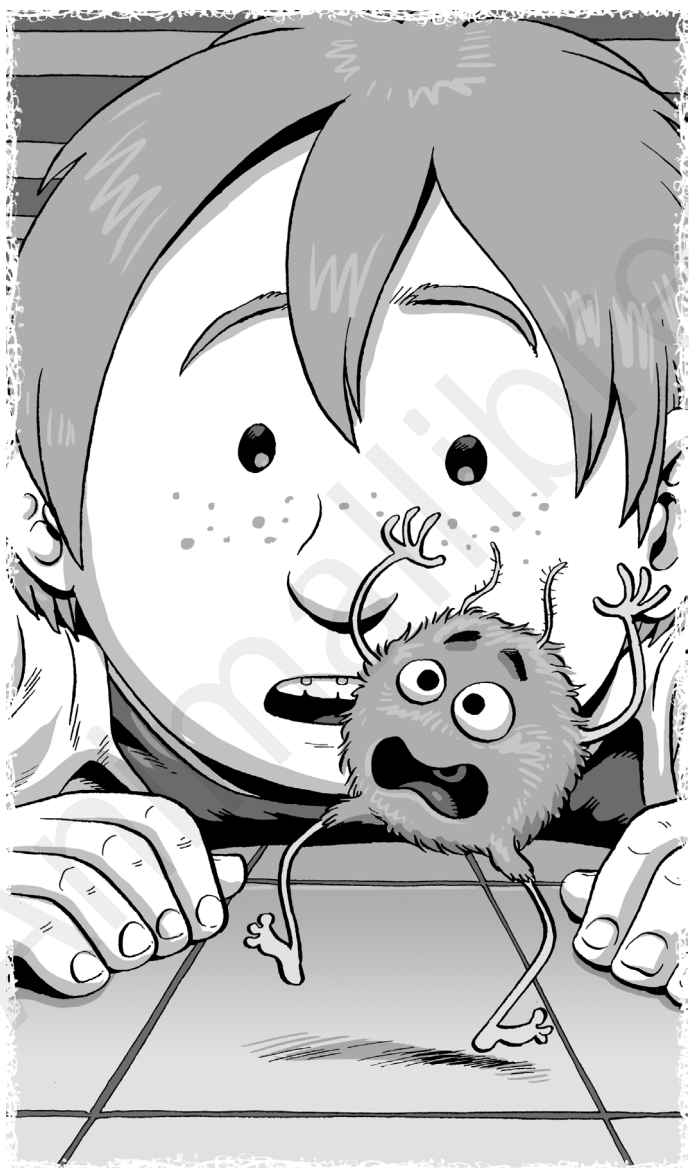
–Ara, que no sé per què t’enfades amb mi, perquè ni tan sols sé com et dius! I aquest és el meu llit! –li vaig dir sense mirar-lo.

–Sóc en Plic –em va cridar ell sense deixar de moure’s amunt i avall.

–Plic? Quin nom més estrafolari!

–Més *esfratolari* és el teu! Mira que dir-te Blai...

–I tu com saps el meu nom? –Estava al·lucinant.

–Doncs perquè som veïns i ho sé tot de tu! –va respondre en Plic.

–Veïns? Tu i jo? No, no, estàs confós. El meu veí és el repel·lent d'en Jergui i és allà fora menjant-se els pinyons i les cireretes confitades del meu tros de coca de Sant Joan!

–Ah! En Jergui! –El petit ésser pelut va deixar anar una riallada ben sonora.– El *rel·lepent* d'en Jergui!

–També saps el seu nom? I també el trobes repel·lent?

Aquell petit ésser ho sabia tot, absolutament tot i em començava a caure una mica bé!

–És clar! També és veí meu! –va dir ell, molt emocionat de demostrar tot el que sabia–. El trobo *rel·lepent* perquè sé que s'ho passa bé fent-te *ernabiar*.

–Sí, em fa enrabiari molt! Tu saps moltes coses! A veure, què més saps? Vinga! Expli-

ca'm coses meves! A veure si és veritat que saps tantes coses! –vaig voler desafiar aquella petita bola peluda, per posar-la a prova, no podia saber-ho tot, era impossible.

–Sé que t'agrada dormir amb un *peluix* que et van regalar els avis quan eres molt petit...

–Un moment, un moment! –vaig dir una mica intrigat–. Què és un *peluix*?

–Doncs un *peluix* és un *peluix*! Dorms *abarçat* a ell! –em va respondre–. I calla ja! Necessito pensar!

–Ara ho entenc! *Peluix* és *peluix*! Canvies l'ordre de les lletres! Ha, ha, ha, ha! –Vaig riure molt, però a ell no li va fer gens de gràcia.

–Calla! Et dic que callis! M'estàs posant molt *nevriós*! I tu, què? Amb aquests ferros a la boca, deixes anar aire i escups! –L'ésser *pelut* voltava i voltava sense parar.

–Que curios. I pel que veig, com més nerviós et poses, més lletres canvies! És fantàstic!

–*Fatnàstic?* M'estàs fent *endafar*, Blai!

–I tu a mi també m'estàs fent enfadar! Ja en tinc prou, d'esbrincades! Que no veus que estic castigat?

–I tu? Que no veus que estic aquí per pensar? Calla!

–Callaré si m'expliques més coses d'en Jergui.

Es va fer un gran silenci i en Plic va dir:

–A veure si és *vetirat!* Mmmm... Sé que en Jergui dorm amb una *budanfa* del seu equip de bàsquet favorit...

–Dorm amb una bufanda del seu equip? Quin tipus més estrany! –vaig dir.

–Sí, i té un pijama verd amb ratlles grogues amb el *dibiux* d'una abella. Té por de la

fosc i necessita dormir amb el llum encès. Ah! I també és *impotrant* que sàpigues que ronca. Ronca molt! –em va dir en Plic parlant molt de pressa per acabar abans i fer-me callar.

–Ha, ha, ha! –No podia deixar de riure imaginant-me en Jergui amb un pijama amb una abella dibuixada i ploriquejant per dormir amb el llum encès. Però el que em feia més gràcia era imaginar en Jergui roncant!

–Tu tampoc ets cap *mavarella*, que dorms amb un pijama de l’Spiderman!

–Sí, el meu pijama de l’Spiderman! Què passa? Algun problema? Mira, fa temps també tenia un cotxe de l’Spiderman, però el vaig perdre –li vaig dir molt entristit.

–Encara sé més coses d’en Jergui i aquestes no et faran *ruire* tant –em va tallar en Plic.

–Què? –em vaig impacientar–. Què?
Què? Dignes tot el que en sàpigues!

–Les seves vambes no fan tanta pudor
com les teves! No li suen els peus! –va dir en
Plic.

Allò em va molestar molt, els peus d'en
Jergui eren millors que els meus? No podia
ser!

–Molt bé, molt bé! –vaig respondre–.
Tampoc no és tan greu, tinc un petit proble-
ma amb els peus, i què?

–Res, res, però... És que...

–Encara hi ha més?

–Sí! A la seva *hatibació*..., en un *caliax* del
seu armari...

–Què? –vaig preguntar molt encuriós.

–En un *caliax* del seu armari amaga el teu
cotxe de l'Spiderman!

–Però, si el vaig perdre! –vaig exclamar.

–No el vas perdre! –va dir en Plic molt indignat.

–No pot ser! Me l’ha pres? En Jergui me l’ha pres? L’he de recuperar!

–Calla! Calla! Que et sentiran i es pensaran que parles sol i *crueran* que ets boig!

–Em fa molta ràbia que aquest nen repel·lent m’hagi pres...

–Encara sé més coses... De fet, ho sé tot.

–Mira, ara m’hauràs d’explicar com és que saps tantes coses de nosaltres i en canvi jo no sé res de tu! –Aquell petit monstre m’estava començant a empipar.

–Ja t’ho he dit! Som veïns! El que passa és que *volastres* aneu molt a la vostra i no mireu més enllà del vostre melic –va respondre ell amb seguretat.

–Què vols dir? Que hem de caminar mirant el terra? –vaig somriure, esperant una resposta.

–No és qüestió de mirar el terra, és qüestió d'*anodar-se* que d'éssers vius n'hi ha de tota mena. Som veïns! I tant que som veïns! I des de fa molts i molts anys! Bé, de fet, *nolastres* sempre hem existit, però el nostre món es va crear quan es va inventar el primer llit!

–Mira, jo, els meus veïns me'ls trobo a l'ascensor, i a tu no t'hi he trobat mai –li vaig dir; segur que l'havia enganxat, no tindria resposta a aquesta sortida meva.

–És que jo no necessito l'*ascenor* per a res! Això dels *ascenors* és cosa del món humà, en el meu món no ens calen, quina *ximplereia*! Nosaltres som a tot arreu. Som a terra, sota el llit, damunt dels llibres, als racons dels *caliaxos*, damunt dels prestatges, cobrint les ampolles que no es fan servir, *aculumant-nos* sobre les làmpades, a les jo-

guines amb què no jugues... A tot arreu! Per això ho sabem tot!

–Vaja! Sou a tot arreu, ho sabeu tot! Saps què sou? Uns tafaners, home!